

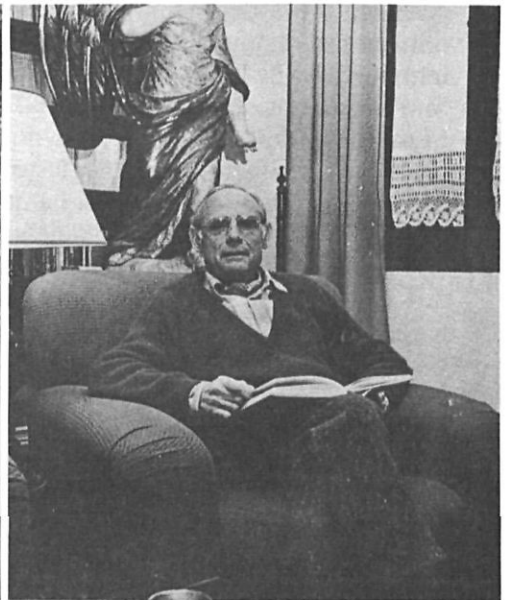
Dos barcelonins de l'Empordà

En aquests últims mesos hem vist morir dos homes que, a més de destacar poderosament en llurs camps respectius d'activitat, ens deixen el llegat exemplar de la seva trajectòria humana. Parlem de Manuel Ibáñez Escofet, periodista carismàtic, mestre de tants informadors, conseller de tants polítics, home de tolerància i de concòrdia, català i liberal d'una sola peça. Parlem de Josep Amat, pintor exquisit i persona venerable, testimoni nostàlgic d'un món extingit i d'una manera de ser artista que també és a punt d'extingir-se.

Aquests dos personatges enyorats tenien un tret en comú que, a més, havien posat de manifest d'una manera explícita a través de la nostra *Revista*: barcelonins de naixement i de residència principal, havien trobat la seva segona i més autèntica pàtria a les terres empordaneses.

Durant cinc anys, la *Revista* ha publicat en un lloc d'honor la secció *Els altres gironins*, recull d'articles a través dels quals molts forasters han explicat l'on, el com i el perquè de les seves vinculacions amb les nostres comarques. Aquesta secció, que es va cloure en el número passat amb un text de Joaquín Ruiz-Giménez, s'havia iniciat el febrer de 1986 (núm. 114) amb un article de Manuel Ibáñez Escofet: *La ciutadania moral*. A ell pertanyen aquestes afirmacions: «Cal trobar un punt de referència que ens retorni la consciència de ser quelcom més que un nom en el cens (...). És a Capmany on he decidit acabar els meus dies, quan l'exigència ineludible arribi. Entre la seva llum daurada, entre les vinyes que marquen el pas del temps amb els colors canviant, sota el mantell de Requesens que li amoreix les

CARLES MITJÀ

CARLES MITJÀ

esgarrapades de la tramuntana». Per la seva banda, Josep Amat s'havia enamorat de Sant Feliu de Guíxols, i ho va explicar en una entrevista que li vam fer el maig de 1987 (núm. 122): «Com voleu que m'estimi més Sant Gervasi que Sant Feliu, si la meua muller és ganxona i a Sant Feliu hi he passat moltíssimes hores de la meua vida? (...). Em vaig comprar el pis que ara tinc al passeig, que segueix essent el passeig més bonic del món».

Ibáñez va escriure pàgines bellíssimes sobre l'Empordà, i no perdia ocasió de referir-s'hi, una i altra vegada, en els articles d'aquesta última etapa de jubilació fecunda. Amat va pintar constantment el paisatge de Sant Feliu, amb el blau just i la llum precisa, fins a convertir-se en el millor intèrpret de l'esperit de la ciutat. Ara aquests dos homes —barcelonins de l'Empordà o empordanesos de Barcelona— han desaparegut de l'horitzó familiar. Però la seva obra, literària o pictòrica, serà la millor prova de l'afecte que van sentir per una terra que havien triat i que havien fet seva.